

פג:

עין משפט
נר מצוה

22 א מתי פיה מלך
 פסול ומקורקען כל ט
 ויפד מלך קרן פסח הלה
 23 ב מתי פיה מלך משה
 הלה ט
 24 ג מתי פיה מלך קרן
 פסח הלה ט
 25 ד מתי פיה מלך אפר
 מוכה הלה ט
 26 ה מתי פיה מלך משה
 מוכה הלה ט
 27 ו מתי פיה מלך משה
 מוכה הלה ט

תורה אור השלם

1. חֲבֵרָה פֶּסֶחַ לִי אֶלְדֶּרֶךְ
וְאֶבְרָהָם בְּמִקְוֵם
יִצְחָר וְלֹאשׁ בְּשֵׁם שֶׁנֶּהֱ
דְּבִרְתָּ מִנִּי
2. וְאִם נָתַן אֶחָד רִבְנוֹ
לְבֹתָ שְׁלֹמִים יֵרָא וְכִי אִז
נִקְבָה לְבִנְיָמִן יִקְרָבֶנָה
3. יִקְרָא 2 ז'
4. וְאִם תִּהְיֶה מִנִּי
בְּכֹרִים לִי אֶבְרָהָם
וְאִם נָתַן רִבְנוֹ
אֶת מִנְחַת בְּרִיבְדִּיךְ
יִקְרָא 2 ז'
5. מְשֻׁבְּרִיכִים יִהְיֶאוּ
לְכֵן תִּזְכֹּק שְׁמִי שֶׁנֶּהֱ
עָשִׂיתָ מִלֵּל הַיְהִינִי חֲמֵץ
תִּסְתַּקֶּה בְּכֹרִים לִי
יִקְרָא 2 ז'
6. דָּבָר אֵל יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרָתִי אֵלֶיכֶם בְּחֹזֶק אֵל
הָאֵרֶץ אֲשֶׁר יֵדֵי לָכֶם
וְקִרְבָנֶיכֶם אֶת עֲדֵתְהֶם
וְדַבְרָתֶם אֶת שֵׁם רִאשִׁית
עִירְכֶם אֶל הַבֶּקֶר
יִקְרָא 2 ז'
7. דָּבָר 2 ז'
8. דָּבָר 2 ז'
9. הִשְׁבִּיעַת הַסְּמִיר הַמִּשְׁמֵשׁ
וְיִזְכְּרָתֶכֶם מִנְחָה
וְשִׁדְדֵה לִי
יִקְרָא 2 ז'

שיטה מקובצת

[illegible]

התודה היתה באה פרק שמיני מנחות

שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ מֵחֶמֶט פֶּסַח אֶבֶן מִצּוֹת שְׂאִימָה. פִּי בִקְוֹרֶט
(מִצְחָם דָּף ט.) מִיָּגִינָה אֲרֻבָּעָה עָשָׂר וְכֵן בִּסְפֹר כָּל
הַפְּסוּלִין (שֶׁם דָּף לו.) גְּבִי תוֹדָה שְׁנֵהֲלֵת לַיּוֹם וְלֵילָה קֹאמְרִין מִנִּין
לְרֻבּוֹת שְׁלָמִי נוֹזֵר וְשְׁלָמִי פֶסַח תִּלְמֹד לִזְמַר שְׁלָמִי וְפִי בִקְוֹרֶט שְׁלָמִי

פסח חגיגת ארבעה עשר וקס"א
 נפסחמים פקד אלו דברים (דף ע"א):
 ירש מקרב בדידי חגיגת ארבעה
 עשר נאכלת לנ' ימים ולילה א' והא
 יכתיב בפרשה (ויקרא יז) ובשר פ' מותר
 בזה שלמיו (מכריז חגיגת י"ד לשני
 ימים ולילה אחד) פ' ושלמים הבזון
 מתחת פסח אלו ולילה ונראה דרשאי
 שלמי פסח דכל הפסולין היינו מותר
 הפסח כי ההוא חמור הכנים
 נפסחמים בפקד האשה (דף ע"ט).
 י"ג חמשה פ' שנתעברו פסחמים
 דקאמרינן וגימתי מותר הפסח דנאכל
 ליום ולילה ובפ"ק דרש"א השנה (דף
 ק"ר) למותר הפסח שלמי הפסח
 תשביש פסח גבי נזל חלחל ופריך
 פסח וימנא קרינעל ליה כי' ומש
 מנאי פסח שלמי פסח (שלמי פסח)
 ש"ד אמנא האילן וממחת פסח קאמו
 וכל כרחי לאו היינו חגיגת
 ארבעה עשר דכיון דקמי פסח לא
 שביק מותר הפסח דמיקרי פסח
 שפי דיינו פסח ממש ומוקי לה
 בתחגיגת ארבעה עשר ומייהו שלמים
 האילן מתחת פסח דשמתני על כרחי
 ליה ובפ"ק מ"ה שיהי טעמא (פסחים דף
 ע"א):
 בנזקטרג דיינו תמורת פסח
 וואס' דרשנין בתס הוא קרב
 ואין תמורתו קרינעל הא מוכח התס
 דכל היכא דפסח קרב גס תמורתו
 קרב ודברים פ"ג נזבחים (דף ל"א):
 דהיינו פ"ג ארבעה עשר ונזבחו ונזבחו

בל⁽⁷⁾ קרבנות הציבור

ומחצה לארץ מן העומר וישתי הלח
החדש ומן הארץ וכן
המובחר ואיזה מובחר
והטחא אלפא סלמת
בבקעה כל הארצות
היו מביאין: גמ' מת
דתיא ו' עומר הבא
הלחם הבאות מן היש
מצוה עומר דכתיב: ו'ת
ואפילו מן העלייה
ממושבותיכם תביאו
ממושבותיכם ואפ' י"ב
אמר קרא תביאו ואפ'
לית "שכל שאתה מ'
הוא כזה א"כ ליכתוב
ש"מ תרתי והכתיב ל'
וחדשה האי מביעי ל'
עקיבא אמרו שתי י'
כשרות ומה אני מקיים
לכל המנחות ע"כ

ימים (ב' יג) וילכוד אביה
דאין באין לאו למחילה
הביא כשר: וזה בתיב
למנוה דמשי גבי ראשית:
שומרי

העו שאינו טעונה אליה. שאם
ב שלמים: לעברה ומנו. שעבר
ב שלמים: אימא לא. יקריב שלם
יפסל המ"ז. ומכאן נפקא לן בנ

ממאי עביר ליה מכעי ליה לכדרב נחמן
 (ה) דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוא (ו) זמין
 למותר הפסח שקרב שלמים שנאמר 'והבחת
 פסח לה' אלהיך צאן ובקר והלא אין פסח בא
 ללא מן הכבשים ומן העזים אלא מותר הפסח
 יהא לדבר הבא מן הצאן ולא הבקר והא
 מהבא נפקא מדאבוא דשמואל נפקא דרבי
 (ה) אכא מן הצאן קרבנו לזבח שלמים ואמר
 אבוא דשמואל דבר הבא מן הצאן יהא לזבח
 שלמים ואכתי מהבא נפקא מהתם נפקא
 והתניא (ז) כבש לזבות את הפסח לאלה
 כשהוא אומר אם כבש להביא פסח שעברה
 שנתו (ח) ושלמים הבאים מחמת פסח לכל
 מצות שלמים (י) שיטענו סמיכה ונסכים ותנופת
 חזו ושוק כשהוא אומר ואם עז הפסח הענין
 לילמד על העז שאינה מעונה אליה תלתא
 קראי כתיב (י) חד לעברה זמנו ועברה שנתו
 וחד לעברה זמנו ולא עברה שנתו וחד ללא
 עברה זמנו ולא עברה שנתו וצריכי דאי
 אשמעינן עברה זמנו ועברה שנתו משום
 דאידידי ליה לגמרי אבל עברה זמנו ולא
 עברה שנתו דחוי לפסח שני אימא לא ואי
 אשמעינן עברה זמנו ולא עברה שנתו
 דאידידי ליה מפסח ראשון אבל לא עברה
 זמנו ולא עברה שנתו דאפילו לפסח ראשון
 נמי חזי אימא לא צריכא:

הדרך עלך התודה היתה באה

כל ^זתקרבנות הציבור והיחיד באין מן הארץ
ומחצה לארץ מן החדש ומן הישן יתחן
מן העומר יושתי הלחם שאינן באין אלא מן
החדש ומן הארץ יוכלו אינן באין אלא מן
המובחר ואיזהו מובחר שלהם (א) (ב) מכנים
וזמנא אלפא לסלת שנייה להן עפוריים
בבקעה כל הארצות היו כשרות אלא מכאן
היו מבאין: גמ' מחנ' דלא כי האי תנא
דנטיא ^א עומר הבא מן הישן כשר שתי
הלחם הבאות מן הישן כשרות אלא שחיסר
מצוה עומר דכתיב יתקריב את מנחת כבודך
ואפילו מן העלייה שתי הלחם דכתיב
בממושבותיכם תביאו ולא מן חוצה לארץ
במושבותיכם ואפ' מן העלייה הא אפיקתיה
אמר קרא תביאו ואפ' מן העלייה והאי מיבעי
לית "שכל שאתה מביא ממקום אחר היא
הוא כזה א"כ ליכתוב קרא תביא מאי תביאו
ש"מ תרתי והכתיב ראשית למצוה הכתיב
חדשה היא מיבעי ל' לכדנטיא רבי נתן ור'
(ג) עקיבא אמרו שתי הלחם הבאות מן הישן
כשרות ומה אני מקיים חדשה שתהא חדשה
לכל המנחות ע"כ לא פליגי אלא בחדש
אבל

ימים" (ב' יג) וילכוד אביה
 דלין באין לאו לנחמלה
 הביא כשר: **והוא** כתיב
 למאור דמשמי גבי ראשי:
 שומרי

העו שמינה עטורא אליו. שאם הביא עלו לשלמי אלא אליה וקל
 ב' שלמי: לעשרה וזנו. עשרה הפסח: וחד לשלמי עשרה וקל
 ב' שלמי: אימא לא יקריב שלמי הלילה ורזא פסח: דלמי פסח
 יפסח למי: ויחבא ויחבא עלו כל דורבא דלמי: פסח פסח: וזנו

הדרך על־התורה

וְיִצְחָק. מְקוֹמָהּ כִּי אֵלֶּפֶס לְמוֹלֵם. כִּי־לֵבָב שֶׁלֹּא יִבְחַר לִי
נִבְקָשׁ: כֹּל אֶפְסוֹלֹם. כִּי אֵלֶּף יִבְחַר בְּכִימוֹ יֵלֵךְ אֵלֶּף מִכָּאן וְיֵלֵךְ
לְרֵשִׁית. קִי־רָבִב. וְהֵלֵךְ תִּקְרֹב וְיִסָּק לִי־הַתְּקִיר וְאֵפֶי שְׁנֵי תִּקְרִי
מִתּוֹכָם אֶחָד. חֶמֶן אֵלֶּף שֶׁעֲמִילֵהוּ חֵלֵלֵהוּ יִבְחַר וְיִתְחַי מִדֶּחַהּ כִּי
שָׁמַיִם מִתְּחִיל כִּי־יֵרָד. קִרְבֵּן קִרְבֵּי־תְּקִירֵי חֶסֶד לֵבֵי וְרֵשִׁית מִלִּסְמָן
עַל מִן הַיָּם שֶׁכֵּר: אֵלֶּף כִּי־סִיחַ. מִמֶּה הִדְשֵׁה לֵבֵי וְנִשְׁמַח לֵב
עַל מִן הַדָּשׁ שֶׁכֵּר יֵלֵךְ מִנְּהֵם. מִן הַדָּשׁ שֶׁכֵּר מִלִּסְמָן

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ג) דמיון ראש:
 (ד) כהונה מיוחדת שלהם
 (ה) כבוד ודיוקן אלף כליל
 (ו) כהן: (ז) רש"י ד"ה
 (ח) אחר וכו' יהא מיוחד
 (ט) שלמים כליל וחסידות מן
 (י) קרב נחמק: (יא) ד"ה כשהוא
 (יב) ולא חזר לעיל גבי ראש
 (יג) הצאן בו' הפסוק הענין:
 (יד) ד"ה מן העליה מחזיקין
 (טו) בעלייה ואמרו יאמרו
 (טז) פס"ד

גליון הש"ס

ש"י ד"ה כל הארצו' וכו'
בר הירדן, וכ"כ רש"י
הדרן דף יא ע"ב ד"ה
גם ועי' נדרים דף כב
וכ' כרין ד"ה השתא לא
עבר ירדנא:

מוסף רש"י

הוצא בסוף החסכת

רבינו גרשום

[illegible]

לחם קראי למילך דמות

אמר קרב שלמים אצל
כברה זמן. וזמן שחיטה
אצל עברה שנתו רחוי
וסת שני ביד אייר אמה
: יאה קרב שלמים אבל
זמן עברה אל זמן ולא
נחלו. כיון דאבד זה
ופריש אתו תחתי ושהטו
נמצא הראשון עורריל
וסת לסת האשון זמן חי:
זמן דאפשר אל עברה זמן
אמת שנתו עברה זמן
דס שחיטתו דאם לסת
שקון זמן אימא אל יקרב
שלמים קמיל:

שְׁלֵמִים שִׁירָא
 וְשֵׁם הָעֵלִיזָה, מְחִסֵּן
 יִשְׁיִים שְׁבַעֲלֵה
 אִי חֲבִירוֹ מִבְּנֵי לֵיה
 אֲמִירָה מִסְרִיקָן דְּלֵעִיל
 כִּד מֵה שְׁחָה מִבְּאִי
 קִסּוֹס אֲחֵר: כֹּחַ שְׁחָה
 יִשָּׁה, כְּלוּמֵר שִׁירָקִיב שְׁחָ
 יִלְחֵם קִדּוֹם לִכֵּל מִנְחֹת
 יִבְיֵא מִן הָחֹדֶשׁ אֲבֵל שְׁחָ
 יִשָּׁה אִפְלוּרֵי מִן הָיִשׁ: עַד
 קֵאן פְּלִיגֵי תַנָּה דְּמַחְנִיתִין
 גִּנָּה דְּבִרְיִיתָא אִלָּא בְּחֹדֶשׁ:
 וְחָף דִּמְסַח בְּזִמְתָּא פְּסִיל לְשֵׁם

מים ת"ת ז"ל דס"ל להבא
אז כיון שכבר יאלו הגעלים
יחזקתם בלחץ סחמו עומד
למים יל"ע כזה יע"י כסמים
לי ע"כ.